

РОЗДІЛ 1

Ну й що з того, що тут не можна курити? Це врешті-решт її кабінет! Двадцять років ділити приміщення з колегами, щоб нарешті отримати власний робочий простір — і не мати змоги розслабитися навіть тут? Дзуськи!

Із цими думками Наталка докурила, притиснула кінчиком червоного нігтя недопалок у скляній банці з піском на підвіконні й залишила кватирку прочиненою. Майже одночасно з тим, як тонка цівка диму розтанула у вологому повітрі, до кабінету ввірвався шеф.

— Наталко! Фу... Оце в тебе накурено. Я сто разів казав, що в кабінетах курити заборонено! Бісова дитина... От що з тобою робити?

— Борисе Аркадійовичу, — голос її лунав муркотливо, але трохи іронічно, — а я сто разів казала, що час перенести офіс на Липки. Сидимо на цьому Рибальському, ніби пороблено нам.

— А нам і пороблено, Наталко, нам і пороблено, — палко відповів шеф Борис. — Та й ти сама знаєш, чому ми не можемо. Бо там немає жодної водойми!

Наталка підійшла ближче до Бориса Аркадійовича й заходилася поправляти йому краватку, що за день уже

встигла розшарпатися й тепер висіла непривабливою мотузкою на шиї. А втім, для Наталки мотузки на шиї іноді мали й привабливий вигляд, але не зараз.

— Борисе Аркадійовичу, а чи бачили ви басейн у голови Андрійчука? А два джакузі на веранді Полийсько-го і Мушака? А я бачила! І скажу, що води там — втопитися можна.

Обоє тихо гмикнули з цього жарту, але шеф повів далі із серйозним виразом обличчя:

— Сидимо ми на Рибальському, та й по всьому. Немає зараз місць.

— Навіть за Маріїнськими? Ну або ще щось уздовж Дніпра?

— Нічого, геть усе зайнято. Ти ж бачиш, скільки роботи зараз, та ще й... безпекова ситуація. Ти, до речі, цейво, дбаєш про себе?

Наталка перекинула одну стрічку краватки й відповіла:

— Не переймайтеся. Що мені станеться?

— Ох, і не кажи так, — шеф м'яко взяв її за зап'ястки. — Бачила, що з Надійкою сталося? Дві ракети просто біля Гаванського — і все, контузія! Працювати ще місяці три не зможе. А нам бракує рук.

Наталка зав'язала перший вузлик.

— А ви не драматизуйте. Симулянтка ваша Надійка, оклигає за місяць, можу закластися.

Борис Аркадійович гмикнув:

— Та якби... Реально потрусило Надійку добряче, але ти мені баки не забивай! Знаєш, із чим я до тебе? Не нагримати ж за куріння прийшов, як думаєш?

Наталка легенько смикнула ідеально зав'язану краватку й відійшла до вікна.

— Добре, що зараз зимно, еге ж? Люблю ці лютневі дні і ночі. Повітря сире, вологе, й земля ще холодна, охоче приймає в себе все, що їй віддаєш.

— Наталко! Борис викликає Наталку. Прийом! Ти питання почула?

— Та чула, чула, — обернулася вона до шефа, — але не маю що сказати. Ви добре знаєте мою рутину. Ви ж бо руки не брудните, все на нас. А я... іноді я просто не можу стриматися...

Шеф примружився.

— То, може, тебе на курси управління гнівом відправити? Через профком швидко оформимо. Олійник і Повза з Русанівки проходили, казали, що допомогло їм.

— Та ви хіба думаєте, що я така, як ці прийма? Тоді ось що я вам скажу... — Наталка зітхнула й сіла за стіл. — А нічого вам не скажу, хочете — пишть доповідну на вище керівництво... Я свою роботу роблю, й роблю її добре, а тепер ще й Надійчин сектор доведеться взяти, якщо я правильно зрозуміла ваші натяки.

Шеф Борис знову примружився, але тепер не задля того, щоб додати собі кілька балів професійного вигляду. Не питайте, чому він вирішив, що це додає тих балів, але, напевно, бачив таке у фільмах. Щось із вестернів. Лютий олдскул, але Борис Аркадійович і є олдскул: тридцять років тільки на Рибальському — пристойний стаж.

— Наталко, дорогенька, звісно, ми дуже цінуємо твою роботу і твою відданість нашій праці, але чи не могла б ти бодай не тягнути їх усіх в одне місце?

— Мені туди найближче з Подолу!

— То не тягни їх усіх на Поділ!

— А я що? Я нічого, їх самих туди тягне! Ну гаразд, деяких із них.

— На тебе скаржилися аж із Курська!

Наталка скривилася. Бракувало, щоб усіляка російська нечисть на неї скаржилася. Зрозуміло. Тепер вони майже всі, як ті «хороші руські», але працювати могли б і краще. Усе в півсили. Взвод завели в болото — добре. Але ж третина вийшла! Джерело отруїли болотяною водою — а ті лиш розлад шлунка дістали. Тільки лазники добре працюють: уже пішов поголос, що орки душаться парою в лазні, тож ті тепер і митися бояться, не те що в лазні ходити. Та однаково, хіба це робота?

Шеф уловив Наталчин настрій і якнайшвидше перервав її роздуми:

— Тьху ти! Про що думаєш? Не їхні! Наші скаржаться. На те, що ти тягнеш їх аж із Суджі й Погребків.

Наталка знову задумалася: ну а що! Треба ж було так села свої поназивать, то гріх звідти не потягнути когось вряди-годи. Так і сказала. Але Борис Аркадійович не збагнув причинно-наслідкового зв'язку й зауважив:

— Це не твоя територія, Наталко, там наші з області розбираються, а ти їм статистику псуєш.

— Дайте мені робити свою роботу, Борисе Аркадійовичу. Все, годі, в мене нічна зміна сьогодні, а ви самі знаєте: за комендантської багато не вполюєш, доводиться по хатах ходити. Ох, не люблю я цього... — важко видихнула Наталка й стала спроваджувати шефа на вихід, упершись двома долонями в його міцну спину. — Люди стали... тихими. Навіть ті, які завжди з порога питали: «Ви з ТРО чи з податкової?», немов води в рот понабирали. А в декого очі порожні, як у старих маріонеток.

Борис Аркадійович заляк, ніби щось згадав, але промовчав. Уже зачиняючи двері, тільки й устиг кинути:

— Бережи ж себе, Наталочко. Ти хоч найлихіша та найзлостивіша з наших, але ж і серденько своє побережи. І не напружуй спину, бо лусне! — зареготав шеф і щез за дверима.

«Йолоп! Стільки років працюємо, а він досі вважає цей жарт смішним, їй-бо», — подумала Наталка, знову відчинила вікно й запалила сигарету. Хребет під легким акриловим светром випнувся й ледь чутно захрускотів.

РОЗДІЛ 2

Світ людей і світ тих, кого люди називають нечистою, існують поруч. Точніше, вони переплетені. Мавок, лісовиків, водяників не існувало би без людей, та й навпаки: якби не магія, то й люди не змогли б іти своїм шляхом так, як вони роблять це зараз. Можливо, цілком можливо, що в майбутньому все зміниться й магія поступиться місцем штучному інтелекту, але це буде вже зовсім інша історія.

Офіс, у якому працює Наталка, — одне з таких переплетень. На позір, стара сіра будівля на Рибальському: високі стелі, облуплені стіни, довгі коридори, де повітря ніби застигло в минулому. Удень тут кипить робота: папери, наради, сигаретний дим, якого ніби й немає, бо всі «в курсі, що курити не можна». Вночі ж усе змінюється, простір скидає денну подобу й розгортається у своїй справжній магичній суті. Коридори ніби розширюються, у стінах чути приглушене хлюпання води.

Реальність офісу, як і всього цього примарного простору, формується за принципом дзеркала. Простір відбиває те, що роблять, про що мріють та що знають люди довкола. І поки Рибальське залишається таким, яким є — промзона, склади, дешеві офіси, — це місце сили

для Наталки й таких, як вона, буде з пошарпаними стінами, протягами й запахом вогкості.

І тому Наталка хоче переїхати на Липки. Вона уявляє кав'ярні третьої хвили, елегантні бізнес-центри, стилізовані під буржуазний шик. Панорамні вікна з видом на Дніпро, золотисте світло вестибюлів, секретарки на високих підборах, оповиті шлейфом нішевих парфумів. Якби паралельний офіс відкрився б там, він одразу набув би іншого вигляду. Жодних тобі облуплених дверей, скрипучого ліфта й вогкості.

А ще там є басейни, джакузі, фонтани, внутрішні водойми. Так, формально за правилами треба прив'язувати офіс до води. Але хто сказав, що це має бути природна водойма? Ось тільки Борис Аркадійович не погоджується. А Наталка не має повноважень змінювати місце без його згоди. Тому поки що доводиться працювати тут.

О шостій ранку вона все ж таки розплющує очі. Це не те щоб природне бажання, просто так треба. Її квартира існує за тими самими правилами, що й офіс. Формально та розташована в старому будинку на Подолі: стара стеля, ліпнина, кахлі з м'ятно-сірими тріщинками, але насправді... Насправді двері з її кімнати не завжди ведуть у звичайний людський під'їзд. Наталчина квартира — сплетіння магичного й немагичного, київських вуличок та проток Дніпра. Щоб потрапити з квартири в місто, Наталці доводиться спершу пірнути в Дніпро, а потім, скориставшись водоплином — невидимим для людей магичним способом пересування у воді, — випірнути там, де потрібно. З офісом простіше, бо перехід з магичного простору в такий самий магичний, а тим паче розташований поблизу, відбувається